

Arrest

nr. 75 974 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. STROOBANTS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Comilla (Bangladesh). U zou een ahmadi zijn. Uw vader zou in 2002 overleden zijn. Na zijn dood kende u veel problemen met de lokale dorpingen omdat u een ahmadi bent. U werd bijvoorbeeld belaagd toen u naar school ging. Vooral vier personen met name K.(...), S.(...), D.(...) en N.(...) van uw dorp zouden u belaagd hebben. Uw familie zou de enige ahmadi familie zijn in uw dorp Nangol Cot (Bangladesh, district Comilla). De andere dorpingen zouden soennieten zijn. In 2005 ging u naar de Moskee in Comilla. Er vond een bomexplosie plaats. U kon weg lopen en u zou niet gewond geraakt zijn. Van eind 2005 tot eind 2007 zou u in Dhaka verbleven hebben. U zou eind 2007 naar uw dorp teruggekeerd zijn omdat u uw verblijf in Dhaka niet meer kon bekostigen. Sindsdien werd u meer en meer belaagd. In

2008 zou uw woning in u dorp in brand gestoken zijn door de dorpelingen. Aan het einde van 2008 zou u de laatste keer problemen hebben gekend. U zou geslagen zijn door bovenstaande vier personen. U zou Bangladesh verlaten hebben op 22 november 2010. U zou met verschillende transportmiddelen naar India gereisd hebben. U nam op 23 november 2010 in Mumbai een schip naar België. U diende in België op 29 december 2010 een asielaanvraag in.

U legde geen enkele documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie dient het CGVS op te merken dat er weinig geloof kan gehecht worden aan het beweerde feit dat u een ahmadi bent. U gaf meermaals foutieve antwoorden op de gestelde vragen aangaande uw religie. Ten eerste gaf u aan dat de 'Jalsa Salana' (jaarlijkse bijeenkomst van ahmadi) van 2010 in Bangladesh plaatsvond in Comilla (zie gehoorverslag CGVS p.6). U stelde dat u niet naar de bijeenkomst ging, maar pas enkele dagen later Comilla bezocht. Gevraagd wanneer u dan naar Comilla ging, gaf u aan dat het in augustus was (zie gehoorverslag CGVS p.7). Echter uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de 'Jalsa Salana' in 2010 in Bangladesh plaatsvond van 5 februari 2010 tot 7 februari 2010 te Dhaka (zie document 1, blauwe map). Ten tweede toen u werd gevraagd wat de slogan van de ahmadi's is, antwoordde u 'Kathm-e-Nabuwwat'.

Gevraagd wat dit betekend, stelde u dat dit een soort feestdag is, zoals Kerstmis (zie gehoorverslag CGVS p.17). 'Kathm-e-Nabuwwat' is echter een internationale extreem religieuze organisatie die tegen de ahmadi-gemeenschap is en ondermeer actief is in Pakistan en Bangladesh (zie document 5, blauwe map). De slogan is echter: 'Liefde voor iedereen, haat voor niemand' (zie document 7, blauwe map). Ten derde vertelde u dat de 'Kalima Taybba' iets van de Koran is (zie gehoorverslag CGVS p.8). U wist niet wat het betekende. Dit is echter een spreuk met als betekenis: "Er is geen andere God dan Allah en Mohammed is zijn profeet" (zie document 6, blauwe map). Ten vierde werd u gevraagd om een aantal voorbeelden van boeken te geven die de profeet Mirza Ghulam Ahmed geschreven zou hebben (zie gehoorverslag CGVS p.7 en p.17). Geen van de titels die u hebt opgegeven, stemt overeen met de boeken die de profeet heeft geschreven zoals blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan uw dossier (zie document 4, blauwe map). Integendeel u gaf als titel op 'Al Fazal', dit betreft een krant (zie document 3, blauwe map). Ten vijfde werd u gevraagd of u ahmadi kranten kent. U stelde dat u geen kranten leest maar dat u hoorde dat er een krant genaamd 'Al Bayat' bestaat (zie gehoorverslag CGVS p.17). Deze krant werd niet teruggevonden in de bijgevoegde informatie (zie document 3, blauwe map). Ten zesde kende u ook het beroep van de profeet Mirza Ghulam Ahmed niet, voor hij profeet werd (zie gehoorverslag CGVS p.17). Ten zevende stelde u dat uw vader naar de jaarlijkse conferentie van ahmadi ging in 2000 in India. U wist niet wanneer hij ging. U stelde echter dat hij terugkeerde van India in september 2000 (zie gehoorverslag CGVS p.7 en p.12). Uit informatie blijkt echter dat de jaarlijkse conferentie in India in 2000 plaatsvond in november 2000 (zie document 2, blauwe map). Hoewel u op bepaalde vragen die tijdens het gehoor werden gesteld, wél de juiste antwoorden kon geven, dient het CGVS, op basis van bovenstaande bevindingen, te vermelden dat u een ingestudeerde indruk naliet.

Door het gebrek aan evenwicht tussen de zaken die u wel meende te kennen en bovenvermelde bevindingen aangaande uw gebrekkige kennis betreffende de ahmadi religie en het gebrek aan documenten laat u een ingestudeerde indruk na die enkel het ongeloof vanwege het CGVS aangaande uw religie kan bevestigen. Bijgevolg kan er weinig geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u ten gevolge van uw religie zou hebben meegemaakt.

Mocht er nog enig geloof kunnen gehecht worden aan uw verklaringen, merkt het CGVS dat u tot eind 2007 in Dhaka verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.3). In Dhaka had u geen problemen (zie gehoorverslag CGVS p.15). Vervolgens keerde u eind 2007 terug naar uw dorp (waar u uw problemen kende) (zie gehoorverslag CGVS p.3). Er dient vastgesteld te worden dat uw terugkeer naar uw dorp de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ernstig aantast.

Verder vond de laatste vervolgingsdaad tegen u plaats aan het einde van 2008 (zie gehoorverslag CGVS p.14). Het feit dat u ongeveer twee jaar na de laatste bedreiging besloot uw land te verlaten, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate (zie gehoorverslag CGVS p.3).

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig en stereotiep overkomt. Zo stelde u dat u vanuit Mumbai (India) een schip nam naar België. U kende geen enkel detail over het schip zoals de naam van het schip, de vlag, de kleur of welke taal de bemanning sprak (zie gehoorverslag CGVS p.9).

Ten slotte dient het CGVS vast te stellen dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw identiteit en nationaliteit, noch uw asielrelaas, noch uw beweerde reisweg zou kunnen staven. Uw nationale identiteitskaart zou zich in uw woning hebben bevonden toen uw woning uitbrandde (zie gehoorverslag CGVS p.11).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Verzoeker roept de schending van de materiële motiveringsplicht in. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoeker stelt dat het verslag van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) zeer onzorgvuldig opgemaakt werd, terwijl de bestreden beslissing gebaseerd is op dit verslag. Het verslag vat aan met standaardverklaringen die duidelijk voor het gehoor zijn genoteerd. Verder meent verzoeker dat het ook duidelijk is dat een aantal vragen reeds op voorhand werden neergeschreven in het verslag. Het verslag zou verder ook niet nauwkeurig opgesteld zijn. Verzoeker verwijst hiervoor naar een opmerking van zijn raadsman die nooit geformuleerd zou geweest zijn zoals ze in het gehoorverslag opgenomen is. Verzoeker meent dan ook dat de rechten van de verdediging geschonden zijn omdat er enkel naar het Engels vertaald wordt en niet naar het Nederlands. Want niet alleen is niet zeker dat de raadsman van verzoeker deze taal machtig is, er is ook geen controle gevoerd over de talenkennis van de persoon die het gehoor afneemt, want dit is geen erkende tolk, en deze heeft geen taaltesten afgelegd zodat men niet weet en niet kan controleren of deze persoon de taal voldoende machtig is. Verzoekers raadsman heeft dan ook bij het begin van het gehoor deze opmerking gemaakt, zij zou echter nooit gesteld hebben dat zij het Engels niet machtig is, zoals aangegeven staat in het gehoorverslag.

Ook verder in het gehoorverslag moet verzoeker vaststellen dat er ernstige onnauwkeurigheden te vinden zijn. Verzoeker stelt dat hij op de vraag wat de leuze/slogan van de Ahmadi is, geantwoord zou hebben dat hij het niet wist, omdat hij niet zou begrepen hebben dat wat er bedoeld werd met slogan of leuze. De ondervrager heeft evenwel in het verslag genoteerd dat verzoeker "Kathm-e-Nabuwwat" antwoordde op deze vraag. Het feit dat verzoeker dit niet geantwoord heeft, zou blijken uit het antwoord op de volgende vraag, namelijk wat "Kathm-e-Nabuwwat" betekent. Verzoeker antwoordde hierop: *"Het is de dag die we vieren. Het is een soort van kerstdag. Ik leefde ver van Comilla dus kon ik niet altijd naar de meeting gaan."* Aangezien het antwoord op deze laatste vraag niet correct is, meent verzoeker dat duidelijk is dat hij de vraag ervoor niet goed begrepen had, en erop geantwoord had dat hij het niet wist. Als hij begrepen had wat met slogan/leuze bedoeld werd had hij op de tweede vraag immers een ander antwoord gegeven. Verzoeker stelt dan ook dat het woord "Kathm-e-Nabuwwat" reeds getypt was door de interviewer en verkeerdelijk geplaatst als antwoord op de vraag wat de leuze/slogan is van de Ahmadi. Verzoeker stelt dan ook vast dat het gehoorverslag geen getrouwe weergave is van hetgeen gezegd is, en bij twijfel dient dan ook het voordeel aan verzoeker gegeven te worden.

Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Zij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het

Nederlands zou verlopen (bijlage 26). De verschillende verhoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897).

Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS, 3 september 2008, nr. 185.993). Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) hebben gehanteerd, blijkt dat verzoeker zijn verklaringen kon afleggen. Verzoeker noch zijn raadsman, die hem bijstond tijdens het gehoor, hebben tijdens het gehoor enig gewag gemaakt van vertaalproblemen bij de vertaling van het Engels naar het Nederlands door de interviewer. Verzoekers raadsman heeft bij aanvang weliswaar gesteld dat zij niet akkoord was met het feit dat dat het gehoor rechtstreeks in het Engels werd gehouden, maar uit het gehoorverslag blijkt niet dat er enig probleem is geweest met betrekking tot de gehanteerde taal door de interviewer. Verzoekers raadsman haalt in huidig verzoekschrift weliswaar aan dat zij nooit zou gesteld hebben dat zij de Engelse taal niet machtig is, terwijl dit wel zo genoteerd staat in het gehoorverslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat verzoekers raadsman hiermee niet aantoonde dat verzoeker gegriefd is door het feit dat het gehoor naar het Engels is gebeurd, en niet rechtstreeks naar het Nederlands.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 december 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bangla machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Artikel 17, § 1, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“De notities van het gehoor zijn een trouwe weergave van de aan de asielzoeker gestelde vragen evenals van zijn verklaringen”*.

De Raad meent dat het verhoorverslag, dat niet voor akkoord werd ondertekend door de verzoekende partij, niet als een authentieke akte of een proces-verbaal, in de werkelijke betekenis van het woord, kan worden beschouwd. De afgevaardigde-ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissingen, opgenomen werd overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard. Het staat verzoeker steeds vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002).

Verzoeker haalt twee redenen aan waarmee hij wilt aantonen dat het gehoorverslag niet zorgvuldig is opgesteld. Met betrekking tot wat verzoekers raadsman al dan niet gezegd zou hebben, meent de Raad dat het niet kan volstaan om enkel te stellen dat iets dat in het verslag opgenomen staat niet, of anders gezegd is. Ook met betrekking tot het tweede geval dat verzoeker aanhaalt is de Raad van mening dat dit niet kan overtuigen dat het gehoorverslag geen trouwe weergave zou zijn van de aan de asielzoeker gestelde vragen en de door hem gegeven antwoorden. Verzoeker heeft hier duidelijk geprobeerd om *a posteriori* nog een uitleg te geven voor het feit dat hij deze vraag foutief heeft beantwoord. Verzoeker kan stellen dat hij de eerste vraag fout beantwoordde omdat hij niet begreep wat er gevraagd werd, maar dit neemt niet weg dat verzoeker daarna toch een foutief antwoord gaf op de vraag wat *“Kathm-e-Nabuwwat”* dan wel was. De Raad volgt verzoekers redenering niet dat omdat verzoeker op de vraag wat *“Kathm-e-Nabuwwat”* was foutief antwoordde, dat daaruit zou volgen dat verzoeker op de vraag die hieraan voorafgaat zou geantwoord hebben dat hij het niet weet, in plaats van *“Kathm-e-Nabuwwat”*.

Ter zitting ondervraagd stelt verzoeker dat hij geen enkel Ahmadi in België kent. Ook dit versterkt het feit dat hij niet aannemelijk maakt dat hij tot de Ahmadi-gemeenschap behoort.

Het middel is niet gegrond

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 30 van de Grondwet en een schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een schending van artikel 30 van de Grondwet, zonder te concretiseren op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Verder verwijst de Raad naar hetgeen hoger reeds vermeld is met betrekking tot de taal die gebruikt wordt tijdens het onderzoek door de commissaris-generaal.

Ook met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verwijst de Raad naar hetgeen hoger reeds in dit arrest vermeld wordt.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing onterecht twijfelt aan verzoekers Ahmadi geloof. De commissaris-generaal baseert dit op het feit dat verzoeker op zeven vragen tijdens het gehoor niet correct geantwoord zou hebben, terwijl aan verzoeker in totaal ongeveer vijfenvijftig vragen gesteld werden met betrekking tot het Ahmadi geloof. Verzoeker erkent dat hij bepaalde vragen niet heeft kunnen beantwoorden, deels kwam dit door de stress, deels door het feit dat hij niet altijd goed begreep welk antwoord men juist wilde bekomen en bepaalde vragen kon hij echt niet beantwoorden. Verzoeker benadrukt dat het feit dat hij op meer dan vijftig vragen, enkele vragen niet kon beantwoorden niet betekent dat hij niet gelovig is.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad wijst erop dat in tegenstelling tot wat verzoeker stelt het niet enkel de zeven vragen zijn die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt waar verzoeker niet op antwoordt, of foutief antwoordt. Verzoeker weet niet wat het woord *Khuddam* betekent (gehoor Commissariaat-generaal p. 7) en evenmin weet hij wat een *Murabi* is (gehoor Commissariaat-generaal p. 8).

Verder gaat verzoeker in op deze zeven in de bestreden beslissing geciteerde vragen en antwoorden.

2.2.1. Er werd verzoeker gevraagd naar "*Jalsa Salana*" (hierna: JS), de jaarlijkse bijeenkomst van de Ahmadi. Verzoeker meent dat hij deze vraag weldegelijk correct beantwoordde. Deze bijeenkomst wordt jaarlijks in Dhaka georganiseerd, maar verzoeker kan niet tot daar geraken, daarom nam hij hier nooit aan deel. Er wordt evenwel ook jaarlijks een bijeenkomst georganiseerd in Comilla waar verzoeker wel naartoe ging. Wanneer er verzoeker naar de jaarlijkse bijeenkomst werd gevraagd, heeft hij geantwoord over de bijeenkomst die van belang is voor zijn familie, namelijk diegene die in augustus in Comilla plaatsvindt. Verzoeker geeft toe dat dit antwoord niet duidelijk is, maar hij meent dat er rekening dient te worden gehouden met stress tijdens het gehoor, en ook het feit dat de tolk niet altijd toeliet dat verzoeker alles uitlegde. Hierbij verwijst verzoeker naar de opmerking die zijn raadsman maakte op het einde van het gehoor.

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de JS in 2010 in Dhaka heeft plaatsgevonden. De Raad vindt het niet aannemelijk dat verzoeker, die stelt een Ahmadi te zijn, zich niet bewust zou zijn van het feit dat het feest dat jaarlijks in Comilla zou doorgaan niet de JS in Bangladesh is. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker specifiek gevraagd is waar de JS in Bangladesh doorging in 2010 (gehoor Commissariaat-generaal p. 6). De Raad vindt het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker dacht dat het over deze jaarlijkse bijeenkomst in Comilla zou gaan.

2.2.2. Met betrekking tot de vragen waarop verzoeker "*Kathm-e-Nebuwwat*" antwoordt, verwijst verzoeker naar hetgeen hij reeds aangebracht heeft in het eerste middel.

De Raad verwijst hier ook naar hetgeen hoger reeds in het arrest vermeld wordt.

2.2.3. Verzoeker stelt dat hem één keer gevraagd is wat “*Kalima Tayyaba*” betekent en dat hij antwoordde dat dit uit de Koran komt. Er werd hem geen verdere uitleg gevraagd. Aangezien er aan verzoeker een groot aantal vragen gesteld zijn, en deze zin werkelijk uit de Koran komt was dit geen foutief antwoord. Verzoeker meent dat hem niet verweten kan worden dat dit antwoord niet specifiek genoeg was voor de commissaris-generaal, aangezien er niet gevraagd werd meer specifiek te zijn, terwijl dit op andere momenten tijdens het gehoor wel gevraagd werd.

De Raad wijst erop dat tijdens het gehoor gevraagd werd: “*Wat betekent Kalima Tayyaba?*”. Verzoeker antwoordt hierop: “*Het is iets van de koran (van de god)*”. Verzoeker kreeg een duidelijke vraag gesteld die naar de betekenis van iets peilde en gaf de betekenis niet. Verzoeker kan dan ook niet aanvoeren dat er niet doorgevraagd is.

2.2.4. Op de vraag naar de boeken die de profeet Mirza Ghulam Ahmed geschreven heeft gaf verzoeker als antwoord: *Al Fazal, Al Hakum, Ruheni Kazan en Tazikia Islam*. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat geen van deze boeken terug zijn te vinden in de lijst die aan het administratief dossier is toegevoegd, maar verzoeker wijst erop dat in deze lijst de Roohani Khazain staat. Wat de andere boeken betreft is verzoeker formeel: *Al Fazi* is een geschrift van de profeet. Er dient bovendien vastgesteld te worden dat de profeet veel boeken en artikels las. De boeken zijn tevens vaak onder verschillende namen bekend. Verzoeker stelt dat hij de boeken heeft opgenoemd die hij het beste kende.

Wat betreft de boeken die verzoeker aanhaalt merkt de Raad ten eerste op dat het louter formeel stellen dat *Al Fazi* een geschrift van de profeet is het feit niet teniet doet dat dit geschrift niet op de lijst met publicaties van Mirza Ghulam Ahmed voorkomt die in het administratief dossier is te vinden. Het is zo dat verzoeker inderdaad de *Ruheni Kazan* aangeeft als één van de boeken van Mirza Ghulam Ahmed. Volgens de informatie van de commissaris-generaal is de *Ruheni Kazan* of *Roohani Khazain* echter geen boek van Mirza Ghulam Ahmed, maar de benaming van de verzameling van al zijn geschriften. Als Ahmadi kan van verzoeker zeker verwacht worden dat hij weet wat de Roohani Khazain is. Verzoeker geeft nergens aan dat het geen apart boek betreft, maar een verzameling van boeken.

2.2.5 Verzoeker erkent dat hij het antwoord niet kende op de andere vragen die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aanhaalt. Verzoeker heeft gesteld dat hij de krant niet las, en heeft toen aangedrongen werd gezegd dat hij gehoord had van de krant “*Al Bayar*”. Verzoeker meent dat uit het feit dat deze krant volgens de informatie van de commissaris-generaal niet bestaat wederom niet kan afgeleid worden dat verzoeker niet gelovig is. Verzoeker is maar tot de tiende klas naar school gegaan, en is zonder diploma geëindigd. Verzoeker geeft toe dat hij nog steeds moeite heeft met lezen, en hij leest dus ook geen kranten, zoals hij tijdens het interview ook verklaarde.

Waar verzoeker zijn lage scholing aanhaalt stelt de verwerende partij: “(...)Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het feit dat hij slechts tot de tiende klas naar school ging, antwoordt verweerder dat met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, ook van een persoon met een geringe opleiding mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS, nr. 127.477 van 27 januari 2004)(...). De Raad schaart zich achter dit motief. Verder is het zo dat het feit dat verzoeker geen kranten las niets verandert aan het feit dat de krant die hij noemt niet bestaat.

Wat betreft het feit dat verzoeker niet juist wist wanneer zijn vader terugkeerde uit India, merkt verzoeker op dat hij zeer duidelijk heeft gemaakt dat hij het niet wist, maar dat de vraag hem een tweede keer werd gesteld later in het gehoor, toen antwoordde hij september. Verzoeker stelt dat hij het in feite niet exact wist, enkel dat het op het einde van het jaar was. Weer meent verzoeker dat hieruit niet kan geconcludeerd worden dat hij geen Ahmadi zou zijn. Verzoeker was bovendien slechts veertien jaar oud in 2002, het is dus begrijpelijk dat hij niet meer exact wist wanneer zijn vader teruggekomen is.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.3 Uit het bovenstaande meent verzoeker dan ook te kunnen besluiten dat de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing duidelijk op zoek is gegaan naar argumenten om het statuut van

vluchteling aan verzoeker te kunnen weigeren. Verzoeker herhaalt dat het feit dat hij op enkele vragen niet volledig of niet correct heeft kunnen antwoorden, niet afdoende is om te kunnen stellen dat hij niet geloofwaardig is, zeker aangezien verzoeker meent dat hij een deel van de incoherenties heeft kunnen verklaren in huidige verzoekschrift.

De commissaris-generaal moet op basis van al verzoekers verklaringen en alle elementen die verzoeker verder aanbrengt een beslissing maken. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan samen gelezen met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Verder merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal niet ontkent dat Ahmadi in Bangladesh zwaar vervolgd worden. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal hier geen woord over rept in zijn beslissing, en hierover ook geen enkele vraag stelt tijdens het gehoor, en toch hecht hij geen geloof aan verzoekers vervolging. Verzoekers raadsman heeft op het einde van het gehoor specifiek gewezen op de vervolging van Ahmadi in Bangladesh, verzoeker meent dan ook dat indien de commissaris-generaal wil voorhouden dat Ahmadi geen problemen kennen in Bangladesh, hij dit op zijn minst had moeten verantwoorden in de bestreden beslissing en met de nodige documentatie.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker stelt nog dat hij hoger reeds heeft aangegeven waarom hij na een verblijf van twee jaar in Dhaka terugkeerde naar zijn dorp. Verzoeker zou ook duidelijk verklaard hebben dat hij na de zwaarste vervolgingsdaden het huis niet meer kon verlaten, en dat dit huis tevens afgebrand is. Verzoeker is dan ook van mening dat de argumenten die de commissaris-generaal aanhaalt om het relaas van verzoeker te ontkrachten niet overtuigen.

De Raad is van mening dat verzoeker het gebrek aan geloofwaardigheid dat de commissaris-generaal heeft geuit met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij Ahmadi zou zijn, niet heeft kunnen weerleggen. Aangezien dit de basis vormt van verzoekers asielaanvraag meent de raad dan ook dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden

gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS